У цьому номері

★ *Про тих, що крали, і тих, що драбину держали. (Стор. 2)*

★ *Техніка — на грані металобрухту. (Стор. 4)*

★ *Про те, як шахрай створив собі рай. (Стор. 5)*

★ *Як бетонний завод у бур'яні захоронився. (Стор. 8)*

★ *Як судді серед каструль засідали. (Стор. 9)*

★ *Про те, як дармоїди виплакали собі контору. (Стор. 10)*

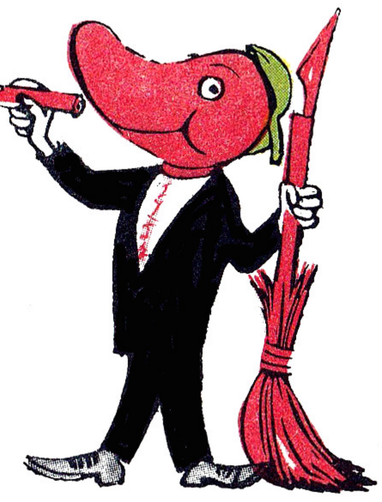

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

«Деякі працівники в болото залізли, ніяк не виберуться, а кричать, що вони теж наздоганяють Америку».

(З промови М. С. Хрущова на червневому Пленумі ЦК КПРС).

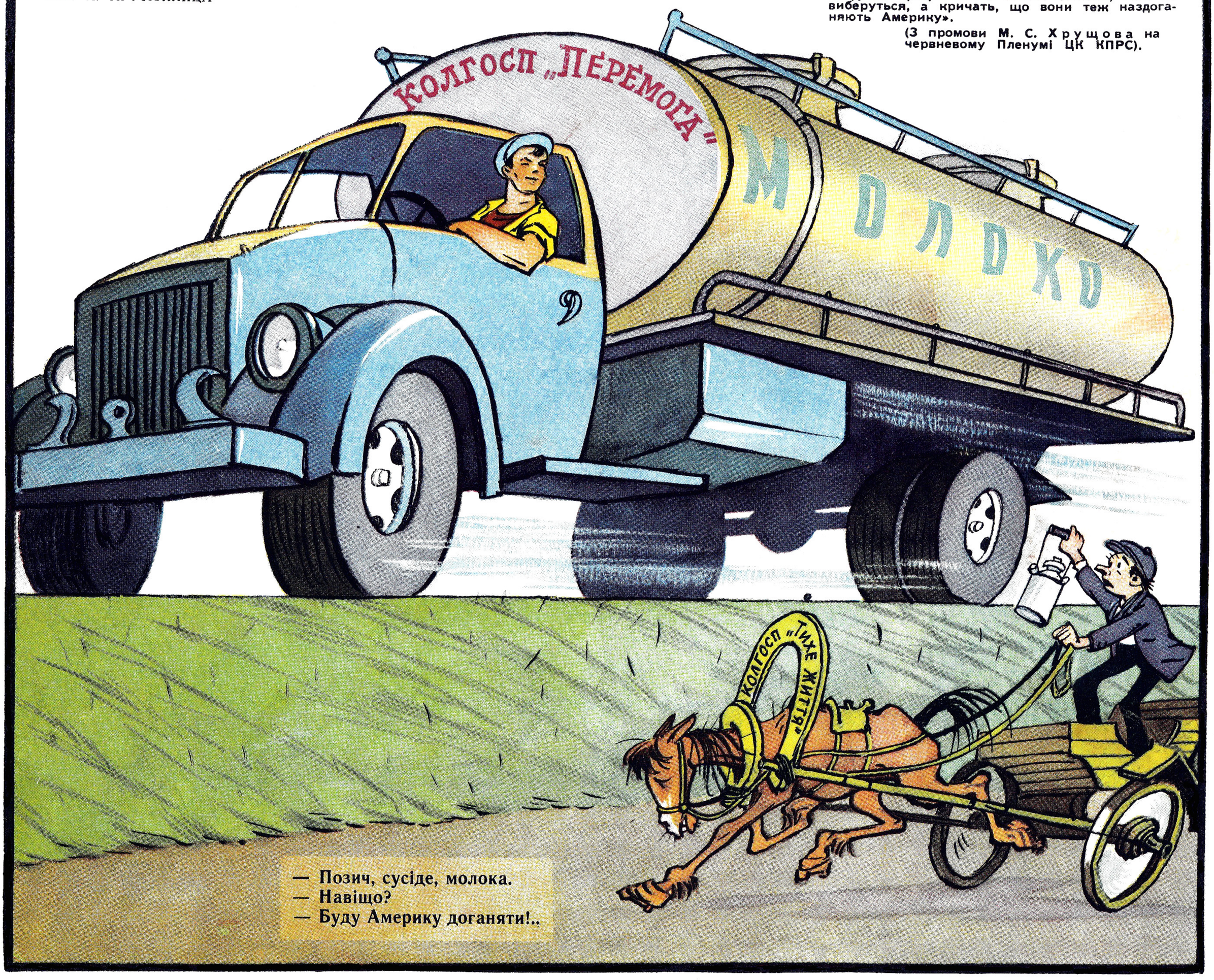

— Позич, сусіде, молока.
— Навіщо?
— Буду Америку доганяти!..

перець

№ 16 (411). РІК ВИДАННЯ XIX ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1959

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Не кажи гоп, бо однаково цією шкапою не перескочиш...

Воздайте — не минайте!..

Ну й рубали ж ліс у Вигодському ліспромгоспі на Станіславщині! Аж тріски летіли!

І не тільки рубали — трелювали, розпилювали, навантажували.

Іноді бувала така гарячка, що старший бухгалтер ліспромгоспу Роман Смик кликав на допомогу свою дружину Світлану і та протягом цілої ночі трудилася на ниві лісозаготівлі...

Не думайте, що дама орудувала пилкою або сокирою. Перо було її зброєю! Не колоди вантажила, а вигадувала прізвища неіснуючих лісорубів, виготовляла грошові документи на незаготовлену деревину. По цій неприємній і нелегкій роботі починалася дещо легша: одержання грошей.

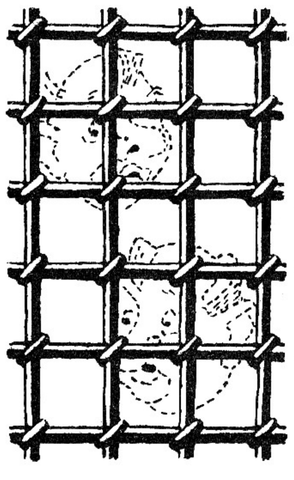

Так «рубали» ліс директор ліспромгоспу Лепейко, головний бухгалтер Калита, заступник головбуха Горшков, касир Ткаченко та інші. Робилося це кваліфіковано. Недаремно ж Калита та Горшков уже колись були відзначені некоротким строком ув'язнення за успіхи в подібних справах.

Отак назаготовляли та натрелювали лісоруби на п'ятсот тисяч карбованців грошей.

І далі б «заготовляли ліс» голубчики до нестями, коли б їх і далі ревізував ревізор з Міністерства сільського господарства Лопатін, до якого вони звикли і якому не раз замазували очі солідною мздою. А тут, де не візьмися, налетіла ревізія з іншого боку, і все пішло шкереберть. Одміряв суд «лісорубам» по заслузі.

Але в цій справі є й скривджені. Забули ревізора міністерства Лопатіна. Нічим не відзначили його. Прикро й начальникові управління лісозаготівель колишнього Міністерства радгоспів Мірошниченкові. Він тепер возсідає в Міністерстві сільського господарства УРСР у лісозаготівельному главку, у кріслі начальника управління будівельних матеріалів. Лепейко цьому Мірошниченкові гроші на курортне лікування його дружини посилав та на золотий годинник для неї ж... Та й Мірошниченко не лишився невдячним, заднім числом чимало фіктивних документів затвердив Лепейкові.

І такі ніжні відносини між начальством та підлеглим нічим не відзначено!

Ой, воздайте обійденим по заслузі, не минайте і їх!

А. ДИТЯТКІН,
експерт бюро державної бухгалтерської експертизи.

м. Станіслав.

БАЙКИ ТА МІНІАТЮРИ

ВОЛЕЛЮБНИЙ КАБАН

Кабан вищав: «Свободи мало, волі!..»
А випустили: зрив усе на полі,
Городи перерив... І ось за це —
Йому у рило вставили кільце.

Хто розуміє так свободу,
Того женіть подалі від городу.

●

ГАРЯЧА ВОДА

— Чому вода ставок у нас прорвала?
— Чому загинули труди?
— Чому земель ми зрошуємо мало?
— Чому до ферм не підвели води?
— Чому? — на зборах голову питали.
Та й... головою не обрали.
Отак він опинився у біді,
Так погорів сердега на... воді.

ЖІНКА ВИНУВАТА

— Чого ти, куме, п'єш так дуже?
— Я з горя п'ю, коханий друже.
— Яке ж там горе в тебе є?
— Та жінка пити не дає...

ЗНАДОБИЛИСЬ

Панько задумувався часто:
До чого б рученьки прикласти?
А от напивсь до білої гарячки,
І руки знадобились — лазив рачки.

В. НІКОЛЕНКО.

с. Кустолово-Суходілка,
Новосанджарського району,
Полтавської області.

●

ЛИХО ПРОДАВЦЯ НЕДОЛИВАЙКА

Він за науку, за супутників «болів».
Захоплювався: «Чудо! Диво!...»
Ось тільки автоматів не терпів —
Отих, що розливають пиво.

ДЗЕРКАЛО ТА МАВПА

У дзеркалі побачивши своє лице,
Кричала Мавпа: — Неподобство це!
Остання погань наші всі дзеркáла!
Я б в закордоннім кращий вигляд мала!

Микола ПОЛОТАЙ.
Переклав з російської
Ю. КРУГЛЯК.

Нетиповий тип

Він живе, відгородившись од світу. Він ніде не працює. Він дивиться на весь світ спідлоба. Курка, що має нещастя забігти на його територію, вже ніколи не повернеться на свою. Спокій його береже велетенський собака. Коли б він міг, то звів би тин до неба і відокремився б від людей ровами-безоднями. Образити людину для нього звична, буденна справа, зробити їй боляче — насолода. Нацькувати на чужу дитину чи на жінку собаку — спорт. Лайка й прокльони — це його музика.

«І чого це, — скаже читач, — прийшла комусь у голову фантазія вміщувати у «Перці» оповідання про викопну істоту? Час дії цього оповідання, певне, минуле сторіччя...»

А критики в один голос вигукнуть:

«Нетипово! Де це автор такого типа підгледів?»

Погоджуємось і з читачами і з суворими критиками. Істота, про яку йдеться, дійсно викопна і таких істот значно приємніше не відкопувати, а, хай пробачать нам археологи, зовсім навпаки.

Щодо типовості, то критики теж мають абсолютну рацію — тип нетиповий.

Рік від року, на щастя, таких типів відшукувати все важче і важче. І все ж таки, дивись, десь і виткнеться такий, що й сам не живе й іншим не дає. Час дії — сьогодні, місце дії — околиця Києва, Караваєві дачі, вулиця Гаражна, № 3. Сама дія описана вище. Залишається сказати, хто діяв. А діяв і, на жаль, продовжує діяти в тому ж плані громадянин Лук'янець Євген Ісакович, людина сумнівної репутації і без ніяких занять.

Чим займається Лук'янець у перерві між биттям сусідів і лайками — невідомо.

З чого живе — теж невідомо.

Відомо тільки, що від нього немає життя іншим.

Додати більше нічого. Сказано все. Решту повинні доказати товариші з 14-го відділення міліції міста Києва, які колекціонують заяви сусідів про дії Лук'янця і відмовчуються.

ЛИСТОК І ЛИСТЯ

Чорна хмара впала на діброви Білогірського лісгоспу, Кримської області. Страшний ворог «зеленого друга» листовійка трощить листя, і осипається воно на землю. Наче пожежа пройшла над сотнями гектарів лісу.

Листовійка почуває себе так, ніби немає на світі хімії з її могутнім арсеналом отрутохімікатів. Знахабніла листовійка.

А де ж друзі «зеленого друга»? Друзі пізнаються в біді... Біда прийшла, але друзі на допомогу не прийшли.

Потрібно було лише 27 тонн хімікатів, щоб врятувати 2.100 гектарів лісу.

Тепер, коли вітер поніс понівечене листовійкою листя, директор Білогірського лісгоспу Василь Павлович Єфименко з гіркотою перегортає паперові листочки. Це копії його листів у різні інстанції, відповіді, відписки, договір з авіазагоном на обробку лісу з повітря. І ось листочок. Паперовий, сухий, байдужий:

«Директору Білогірського лісгоспу. У зв'язку з відсутністю коштів на придбання отрути для авіаборотьби проти шкідників лісу в 1959 р. управління лісового господарства повідомляє, що в цьому році вищезгадані роботи в лісах провадитися не будуть. Начальник Кримського управління лісового господарства Андроновський».

Коротко і ясно. Тільки чорно стало в лісах від такої ясності.

В. ШВЕЦЬ.

Кримська область.

Мимо Перче!

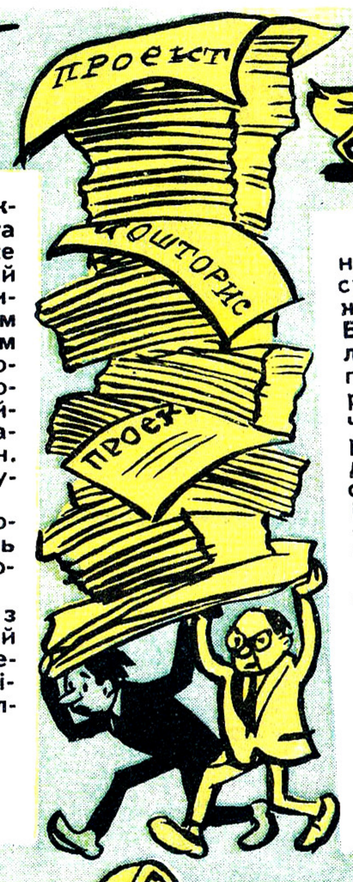

Головний інженер «Облміжколгосппроекту» т. Перерва та його заступник т. Коган уже півтора року копіюють типовий проект та складають кошториси, замовлені Ново-Покровським «Міжколгоспбудом». Поки там копіюють та складають кошториси, черепичний цех, цех столярних виробів, механічна майстерня, контора, гаражі, склади та цегельний завод (на 3 млн. штук цегли на рік!) не будуються.

Отак і тягнуть Перерва з Коганом. Гроші за роботу тягнуть блискавично і наперед, а роботу тягнуть ой, як довго.

Витягни, Перче, Перерву з Коганом на свої сторінки. Хай хоч люди побачать, що то за ретельні інженери засіли в Дніпропетровському «Облміжколгосппроекті».

А. ТРЕТЯК,
голова «Міжколгоспбуду».
м. Ново-Покровка,
Дніпропетровської області.

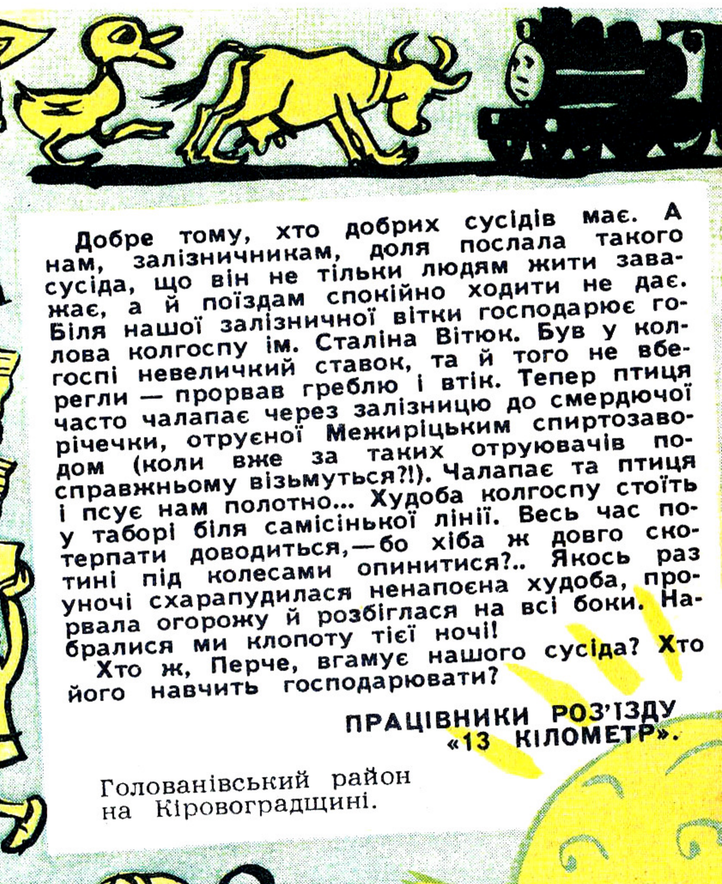

Добре тому, хто добрих сусідів має. А нам, залізничникам, доля послала такого сусіда, що він не тільки людям жити завадже, а й поїздам спокійно ходити не дає. Біля нашої залізничної вітки господарює голова колгоспу ім. Сталіна Вітюк. Був у колгоспі невеличкий ставок, та й того не вберегли — прорвав греблю і втік. Тепер птиця часто чалапає через залізницю до смердючої річечки, отруєної Межиріцьким спиртозаводом (коли вже за таких отруювачів по справжньому візьмуться?!). Чалапає та птиця і псує нам полотно... Худоба колгоспу стоїть у таборі біля самісінької лінії. Весь час потерпати доводиться,—бо хіба ж довго скотині під колесами опинитися?.. Якось раз уночі схарапудилася ненапоєна худоба, прорвала огорожу й розбіглася на всі боки. Набралися ми клопоту тієї ночі!

Хто ж, Перче, вгамує нашого сусіда? Хто його навчить господарювати?

ПРАЦІВНИКИ РОЗ'ЇЗДУ «13 КІЛОМЕТР».

Голованівський район
на Кіровоградщині.

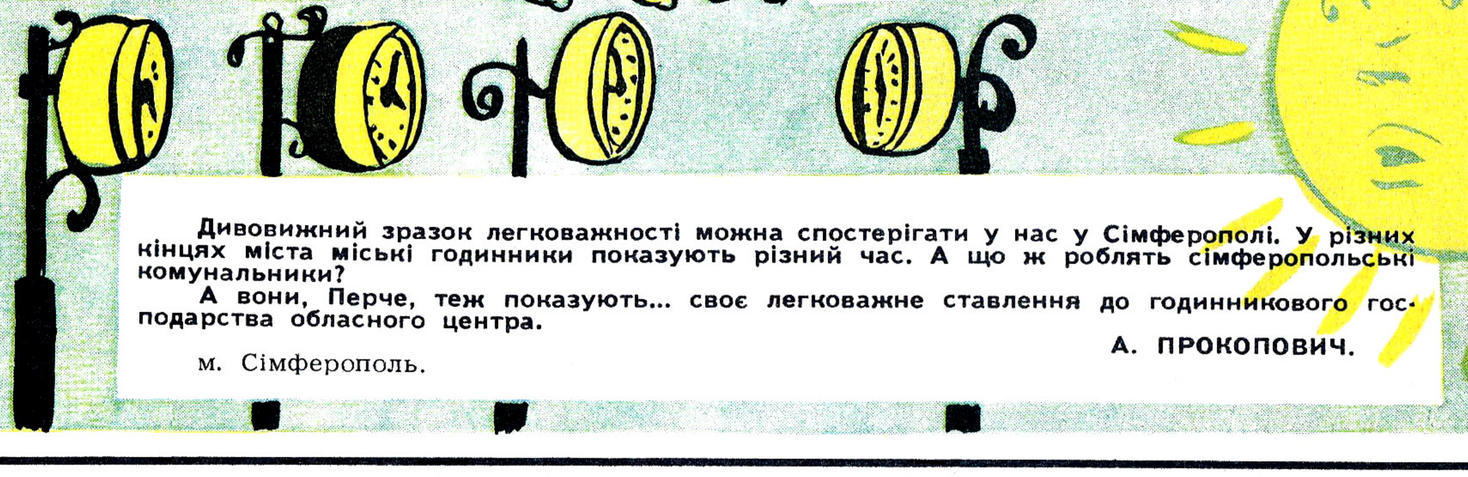

Дивовижний зразок легковажності можна спостерігати у нас у Сімферополі. У різних кінцях міста міські годинники показують різний час. А що ж роблять сімферопольські комунальники?

А вони, Перче, теж показують... своє легковажне ставлення до годинникового господарства обласного центра.

А. ПРОКОПОВИЧ.

м. Сімферополь.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

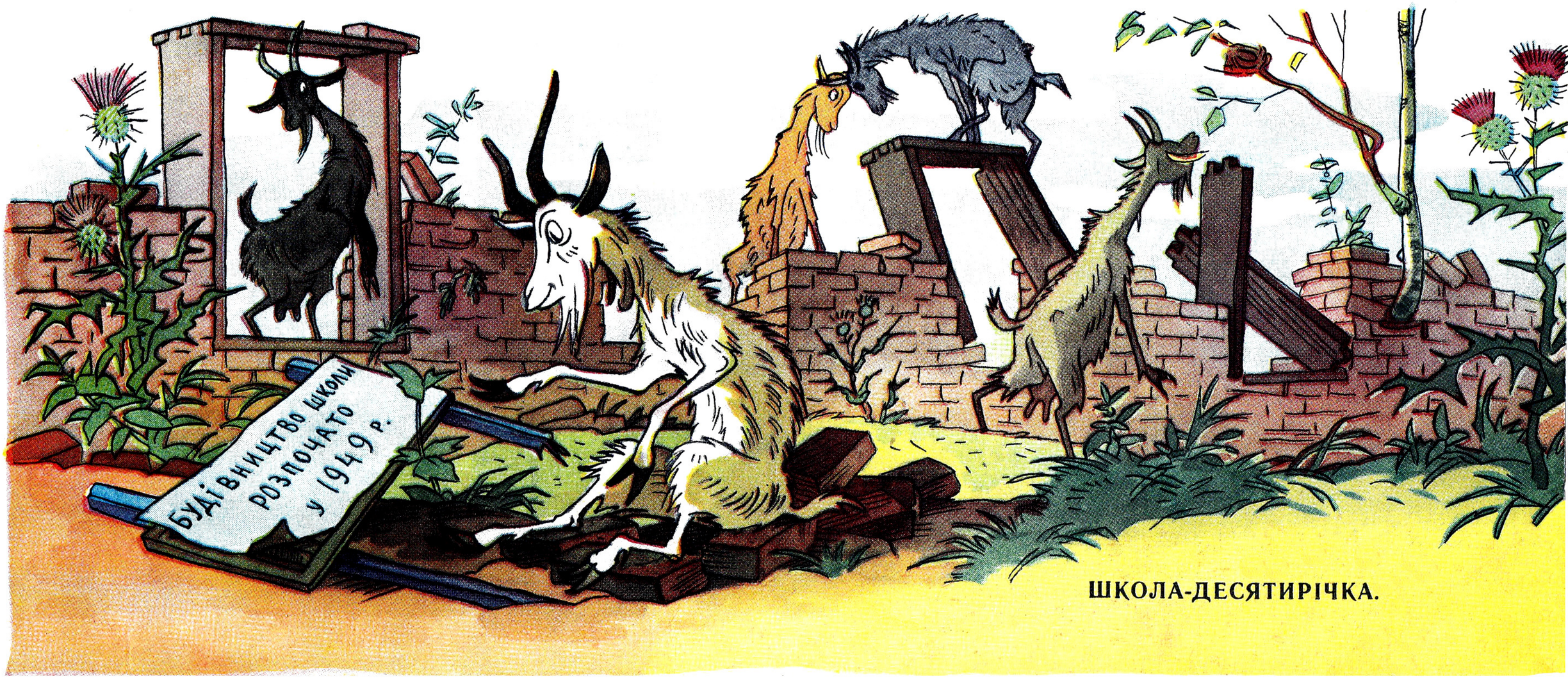

ШКОЛА-ДЕСЯТИРІЧКА.

ОТ КОЛИ ЗГАДАВ!.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ех, огірочка б солоного!..

ЩО ПОСІЯВ — ТЕ Й ЗБИРАЙ!

Один з поважних тих батьків,
Що вийшли в люди з батраків,
Зустрів мене, як земляка,
І став жалітись на синка:
— Чи думав я,— почав він так,—
Що з сина виросте босяк!
Щоб в люди вивести дитя,
Віддав я, друже, півжиття;
Робить його не заставляв —
Хай набереться сил, мовляв;
Давав службовий лімузин,
Щоб ним до школи їздив син;
Йому на витрати дрібні
Не жаль було давать мені
Півсотні в день. І от тепер...
Ох, краще б я малим помер...—
Закінчив мій земляк з плачем.
— Виходить, ріс він паничем,—
Сказав я батькові тому,—
Чого ж дивуєшся йому?
Вина твоя, що син — гультяй,
Що ти посіяв — те й збирай!

Іван ПУЧКО.

Бородаті конструкції

Кожний день приносить нам щось нове. Вчора комфортабельна машина «Волга» полонила мрії автомобілістів, а сьогодні вони виглядають «Чайку». Вчора — «ТУ-104», сьогодні — «ТУ-114», а завтра ще якийсь «ТУ». Вчора капрон і нейлон були загадками хімії, а сьогодні кожна щука, спіймана на спінінг, знає, що таке капронова жилка.

Дня не минає, щоб наша наука і техніка не подарували народові якусь новинку.

І це закономірно і не може бути по-іншому!

Тим прикріше стає, коли на фоні величезних успіхів науки, техніки, промисловості візьме та й виткнеться мурло доісторичної техніки, якась застаріла модель, морально зношене устаткування.

Почнемо з того, що на перший погляд здається дрібничкою.

У Київському економічному районі витрачається щороку понад 110 тисяч кубометрів лісоматеріалів на виготовлення різної тари. Дерев'яний ящик для кондвиробів місткістю 10 кг. коштує 8 карбованців 62 копійки!

Якби його замінили картонним ящиком, то кожен ящик дав би економії 5—6 карбованців!

Яку суму це становило б на рік — залишимо для підрахунків любителям математики.

А тимчасом 3-й будівельний трест раднаргоспу, як тільки може, зволікає будівництво Мотовилівського заводу картонної тари...

Не будемо докладно зупинятися на товарах широкого вжитку. Не будемо згадувати ні прізвища директора заводу столових приборів (м. Київ) т. Сороки, який випускає кривобокий посуд і не соромиться іменувати його першим сортом, не згадаємо також і директора Київської меблевої фабрики № 3 т. Запрягаєва і головного інженера Заїку, що самовіддано майструють дивани, модель яких була премійована на мебльовій виставці, організованій ще Рюриком.

Ми відразу перейдемо до виробництва засобів виробництва. Політекономія радить звертати на них найбільшу увагу. Справа це серйозна, але картина і тут не завжди весела. Коли диван робиться за допомогою виключно сокири — це ще півбіди, але коли завод верстатів-автоматів ім. Горького тільки за чотири роки завдає державі збитків на 38 мільйонів карбованців, тут уже не до жартів.

Понад десять років випускає цей завод токарно-револьверний верстат мод. 1336 м. застарілої конструкції, з невеликим числом обертів і низькою потужністю! Понад десять років!

Та ж картина й на Корсунь-Шевченківському верстатобудівному заводі, де директором П. Г. Шевченко, а головним інженером І. М. Бобровицький.

Десять років без істотних конструктивних змін випускається на цьому заводі токарний верстат «М-162 МСС», який поступається багатьом вітчизняним і зарубіжним зразкам.

Недостатня потужність головного приводу, мале число обертів шпинделя обмежують застосування швидкісних методів різання. У цьому році передбачено модель «М-162 МСС» зняти з виробництва, проте чиясь «мудра» голова запланувала випустити ще 255 таких верстатів. Певне, мало збитків заподіяв державі «М-162 МСС», давай ще!

Завод «Київпродмаш» у 1956 р. освоїв випуск напівавтоматичної лінії «ІЗМ» (ірисозагортальна машина) продуктивністю 650 штук ірисок на хвилину, і клепає її й досі, хоча в тому ж 1956 році було винайдено машину продуктивністю 1000 ірисок на хвилину.

На Черкаському заводі ім. Петровського (директор т. Стичинський, головний інженер т. Фільшин) випускається посудомийна машина «ПМК-1» продуктивністю 1000 тарілок на годину.

За технічним рівнем, зокрема автоматизацією процесів, ця машина поступається новим вітчизняним та закордонним моделям.

Головний інженер запевняє, що застарілу модель в 1961 р. буде замінено на нову машину, а директорові заводу т. Стичинському про це нічого не відомо. Він тільки плечима знизує:

— Яка машина? Може дощик, може сніг, може буде, може ні.

Старі моделі вольтметрів випускаються на Київському заводі «Точелектроприлад», хоча освоєна нова модель, більш точна, портативна, на яку витрачається втричі менше металу, ніж на стару модель.

Шестирядна навісна сівалка («СКГН-6») для квадратно-гніздової сівби кукурудзи з питомою вагою 128,6 кг на один сошник щоденно сходить з конвейєрів Кіровоградського заводу «Червона зірка». А в цей час уже винайдено чотирисошникову сівалку з питомою вагою 168,2 кг. на один сошник, але вона з конвейєрів чомусь не сходить.

Барабани до поточної лінії для виробництва масла виготовляються на Київському механічному заводі, яким керує т. Сахновський.

Порівняємо з ними барабани, виготовлені в Ленінграді.

Кам'яна сокира і кібернетична машина в технічному відношенні ближчі одна до одної, ніж ці барабани. До того ж у продукцію т. Сахновського затікає молоко, закисає там, і це знижує якість масла.

Немає сумнівів, що, клепаючи технічно безпорадну продукцію, всі вищезгадані товариші за воротями своїх підприємств самі атакують консерваторів.

Вони хочуть мати у своїх квартирах телевізори останньої моделі, найновіші меблі, приймачі теж не вчорашнього слова техніки. Вони не одягаються в жупани позаминулого століття і не шукають у магазинах шкапові чоботи. Вони не користуються кресалом і не світять у своїх квартирах каганцями.

Тут за вчорашнє і позавчорашнє слово техніки не може бути й мови.

А на підприємстві — справа зовсім інша. Тут можна випускати допотопну продукцію і зовсім не відчувати, як муляє в кишені диплом інженера. Можна робити чортій-що і не червоніти...

Микола БІЛКУН.

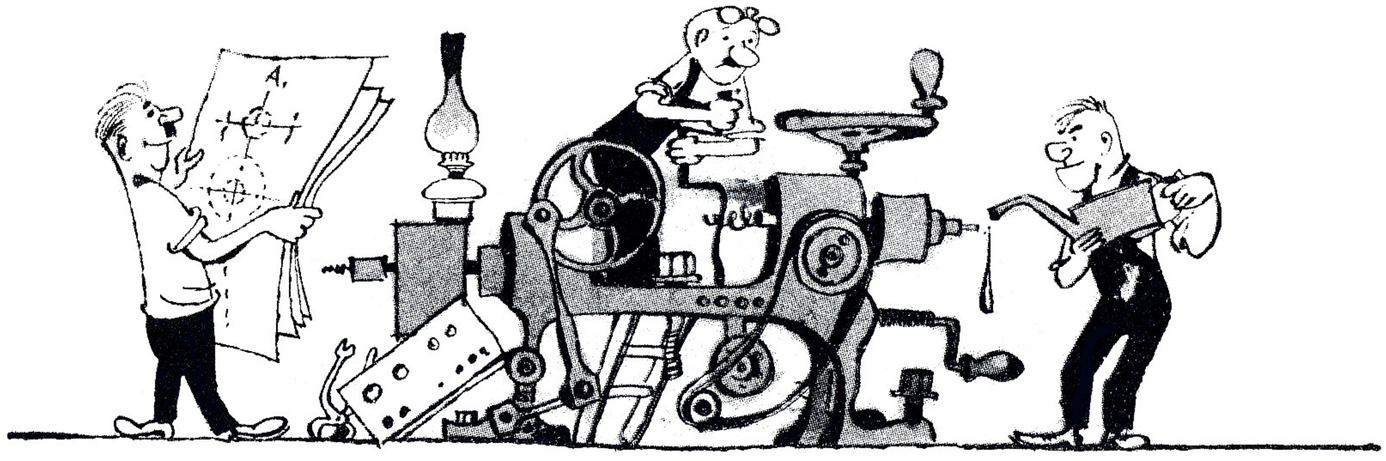

ОСЬ ВОНА — КУЛЬТУРА!

Приємно мати діло з культурною людиною.

Бо культурна людина — це, перш за все, чемна людина.

От хоча б і Віктор Васильович Жуков, завідуючий відділом культури Куйбишевського райвиконкому, Запорізької області.

Інший, некультурний, напевно б гнівався, якби до нього в один вечір кільканадцять разів прибігали допитуватися, чи можна починати кіносеанс. А Віктор Васильович не сердився, ні — він сидів собі в Будинку культури, слухав концерт і навіть бровою не ворушив, коли його питали, чи починати кіносеанс. Він тільки лагідно, культурно відповідав:

— Ждіть мого розпорядження.

І кілька сот глядачів сиділи в літньому кінотеатрі і терпляче ждали.

Півгодини ждали. Годину ждали. Нарешті, діждалися. Розпорядження прибуло.

Приніс його сам завідуючий районним відділом культури Віктор Васильович Жуков. Трохи, правда, пізненько приніс, аж після закінчення концерту. Натішившись концертом, Віктор Васильович з Будинку культури прибув до кінотеатру, сів на своє, спеціально для нього відведене, місце і, махнувши рукою кіномеханікові, сказав:

— Можете починати! Будь ласка.

Будь ласка!.. От воно — виховання! От вона — культура!

Приємно мати діло з культурною людиною!

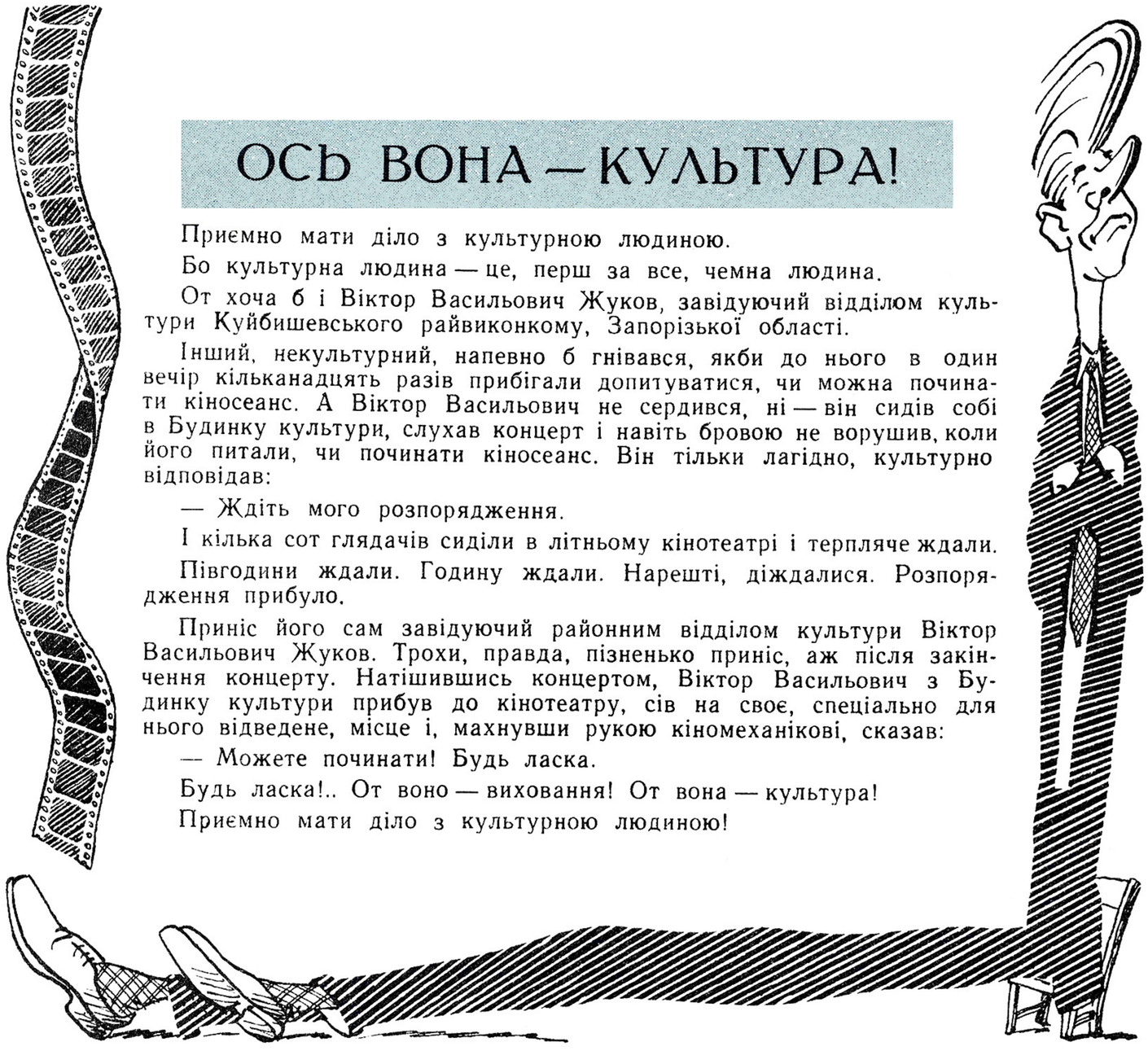

ВОВК І ЛЕВ

(БАЙКА)

Голодний Вовк побачив Лева в полі
І вигукнув: — Оце шматок м'ясця!
Мені і дітям вистачить, доволі!
З якого тільки починать кінця?
Ось зараз я на нього роздивлюся —
І потрошити заходжуся. —
Та тільки Вовк до Лева підійшов,
Відразу в нього затрусились ноги,
Зігнулась спина, охолола кров...
І Вовк тихенько відступив з дороги.
Якось Ворона, що летіла в гай,
До Вовка каркнула сміливо:
— Чого ти дивишся? Бери його за гриву!
Боїшся спереду, то ззаду нападай.
Та починай же, починай!.. Ой, мука!..
Чи ти охляв, чи звівся нанівець?
— Ех, — каже Вовк, — почати — то не штука.
Тут треба думати найперше про кінець.
Почати можна — навіть дуже скоро.
Страшний кінець... Мабуть, не дотягну.

Кінець один — нещадний і суворий —
Для того, хто почне війну.

Павло КЛЮЧИНА.

МАК

(БАЙКА)

Серед пшениці показався Мак.
Злодійкувато глянув на всі боки,
Поліз угору, виріс неборак
І, потягнувши із землиці соки,
Почервонів...
За тих працівників,
Які з пшенички дожидають толку,
А не беруться за прополку.

Юрій КРУГЛЯК.

Обдарований

НЕДАРМА кажуть: уродися та ще й удайся! Вдача — велике діло! Один тільки й має хисту — об коліно вибивати корок з пляшки. Другий — лише пером дряпає, а поліна дров не врубає. Третій... Є в Києві на риночку рубщик м'яса. Він вам корову розрубає, що й кісточок не знайдете. У четвертого — дар слова — заслухаєшся. А є люди на всі руки майстри. Взяти хоча б Адольфа Мар'яновича Зарицького...

Давайте я буду про його діла розказувати, а ви вгадуйте, що то він за один.

...Як приїде Адольф Мар'янович у Хотин на базар, — тільки свинячий вереск і чути: всіх по-діловому перемацає від п'ятачка до хвоста, вибере найситіших і везе їх до Кам'янця-Подільського. Там він їх коле, смалить, розрубує на апетитні шматки (куди тому столичному артистові!) і продає культурно... Тільки гроші шелестять... Ні, він не заготувач райспоживспілки!

А от виходить Зарицький на широке подвір'я. Дві високопорідні корівки ремигають і тужно дивляться на нього. Погладить їх Адольф Мар'янович по крутих боках і простує далі. Він знає, що корови здоровісінькі, тільки тужать за розлученими з ними теличками... Тут веселе птаство — кури та індики кидаються йому під ноги, чи не дасть чого подзьобати. Та володар їх душ простує туди, де порохкують ледачі, розімлілі від спеки льохи. Переконавшись, що всі вони у доброму здоров'ї, наш знайомий іде далі... Попереджаю, Адольф Мар'янович не ветеринар, не зоотехнік і не дресирувальник свійських тварин. У цьому ви переконаєтеся, коли підете на Підзамче — околицю славного Кам'янця-Подільського.

Там за височенним парканом, що й горобець не перелетить, Зарицький здивує вас ще раз. Що той дивак-архітектор Городецький, який спорудив у Києві дім з русалками, слонами та носорогами! Адольф Мар'янович на практиці довів, що він здатний звести палац-житло без архітектурних надмірностей. Нащо ті русалки! Він поставив навколо палацу сараї, як фортеці. Куди не ступи — вигода, куди не глянь — доцільність і краса, тонко поєднані з ощадністю.

І все ж таки наш знайомий не архітектор! Навіть не десятник, хоч саме завдяки йому стали домовласниками громадяни Мартинюк, Олійник та Дембицький.

Подивіться на півгектарну дослідну ділянку, на буйні її врожаї, і ви, чого доброго, скажете, що він агроном-дослідник. А як скуштуєте яблучного вина, виготовленого під його керівництвом і наглядом, то забожитесь, що це досвідчений винороб.

Тепер бачите, яка обдарована людина Адольф Мар'янович Зарицький! Ну, то забирайте чемодана та повертайтеся з Кам'янця до Києва. Так усі ревізори роблять, що приїжджають з столиці вивчати багатогранні таланти Адольфа Мар'яновича. Захоплені його талантами і гостинністю, вони повертаються до Києва, зачаровані ним.

А якщо почнете на місці дошукуватися, то зазнаєте гіркого розчарування. Не питайте у робітників Кам'янець-Подільського держлісорозплідника, хто такий Зарицький, бо вони вам так грубо і рубонуть: шахрай! Спекулянт! Ні з чим, скажуть, не розминеться.

Як будував собі палаца, то забрав 13 кубометрів лісу, занарядженого розплідникові. Собі спорудив палац і своїм поплічникам щедрою рукою давав і шлакоблоки, і черепицю, і цемент. Отож і не дивно, що господарчі будівлі розплідника ніяк з фундаментів не вилізуть: матеріал пішов на директорський палац та на житла угодних йому людей.

Щождо уміння вибити коліном корок з пляшки, то й тут Мар'янович не посяде останнього місця. У п'яному гніві він страшний. І тверезий — гнівним буває. Тоді держіться, немилі! Проте держіться, не держіться — не вдержитесь, як не вдержалися два майстри, агроном і бухгалтер... Здихався, щоб не заважали розквітові його талантів...

Багато чого цивільно-кримінального розкажуть про директора лісорозплідника його підлеглі. Та дарма — йому все сходить з рук. У Кам'янець-Подільському, як видно, вміють цінувати обдарованих людей.

О. ПОЛІШУК.

Мал. Л. БОЙКА

— Наш клуб дуже на Київський планетарій скидається...

Жертва спорту

Ця надзвичайна пригода трапилася на центральній вулиці міста, біля магазина «Дитячий світ», приблизно за двадцять хвилин до закінчення футбольного матчу між місцевою командою «Колос» і приїжджою командою «Метал». Репортаж про це винятковe змагання слухало чимало болільників, але дослухати їм не пощастило...

У кошик з пиріжками, якими торгувала продавщиця «Гастроному», спершу упало відрізане вухо, а потім гепнув невеликий чоловічок, вага якого дорівнювала вазі першого штучного радянського супутника, тобто кілограмів на шістдесят.

На щастя, пиріжки були свіжі, отже добре замортизували при падінні людини. Лише заслінило повидлом очі найближчим покупцям.

Перші дані про пригоду були дуже обмежені і не давали найменшої підстави вбачати в ній замаху на власне життя. Постовий міліціонер Бородавка, який прибув на місце події, з одного погляду на невисокого, розчервонілого від збудження чоловічка, з настовбурченим, як у їжака, волоссям, зрозумів, що такі особи не вдаються до подібного порушення державної торгівлі.

Потерпілий увесь був у повидлі, а з колишнього вуха юшила кров. У кишені його піжами знайшли два квитки в оперету. Остання обставина дозволяла вбачати, що потерпілий того дня був у доброму гуморі і аж ніяк не збирався покінчити життя самогубством.

Крім того, очевидці додали істотні подробиці, які ще більше заплутали справу. Пенсіонерка Марія Василівна Глуховець заявила: по-перше, вона чула, що потерпілий за кілька секунд до того, як упасти в кошик з пиріжками, вигукнув: «Слабаки!»; по-друге, вона знає його як урівноважену і дуже ввічливу людину, що часто гуляє з дружиною і дітьми в найближчому сквері, але яка досі жодного разу не стрибала з другого поверху у пиріжки.

Хвилин через десять після того, як швидка допомога привезла потерпілого до лікарні, машину знову викликали до того ж будинку, з якого випав перший потерпілий. Цей факт дав підстави шоферу кинути репліку: «Не могли разом, щоб не гнати машину двруге!»

Виявилося, що карету швидкої допомоги було викликано до дружини стрибуна. Це була досить миловидна жіночка з ямочками на щоках і ще теплою (після перукарні) модною зачіскою. На жаль, вона не могла ні слова сказати, бо була непритомна. Її плаття було пом'яте і без жодного гудзика. Все це тільки ускладнювало роботу оперуповноваженого міліції.

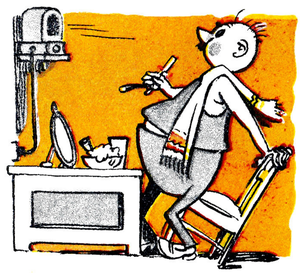

На квартирі потерпілих він застав такий розгардіяш, наче футболісти провели тут невеличку розминочку. Проте його досвідчене око зразу ж помітило на підлозі закривавлену бритву, яку тут же було вилучено, як речовий доказ.

Внаслідок самовідданих зусиль медичного персоналу, Лариса Олексіївна — так звали потерпілу — скоро прийшла до пам'яті. Правда, глянувши на своє плаття і згадавши про квитки в оперету, вона знову втратила свідомість, але ненадовго. Випивши води, Лариса Олексіївна розповіла про все, як воно було.

Цього вечора вона з чоловіком, Гарасимом Хомичем, мала піти до оперети. Обоє були в найкращому настрої. Повернувшись з перукарні, вона, Лариса Олексіївна, одягла нове плаття і почала поправляти нову зачіску, а чоловік сів голитися. Глянувши на годинника, він раптом схопився на ноги й увімкнув репродуктора. Передавали репортаж про футбольний матч. Зрозумівши, що нашим уже забили гол, Гарасим Хомич дуже розхвилювався.

— Цього не може бути! — вигукнув він, намазуючи щоки з таким запалом, що заліпив мильною піною носа й рота. Відпльовуючись, чоловік пробурмотів: «Ех, треба було... піти на стадіон».

Коли наші гравці атакували гостей і зрівняли рахунок, Гарасим Хомич аж підскочив од радощів і закричав: «Хлопчики, дайте їм ще одну штуку!»

Після другого гола в ворота гостей він навіть затанцював, примовляючи: «Так їх, так їх, рідненькі мої... Наклепайте, наклепайте добре їм!»

Але то був останній радісний вигук її чоловіка. Незабаром радіокоментатор, видно, теж підскакуючи перед мікрофоном, сумним тоном пробурмотів, що й гості забили гола!

— Куди ж ви дивитесь?! — заволав Гарасим Хомич. — Ігрочишки нещасні, а не футболісти... Зазналися!

Коли нашим забили третій гол, руки в її чоловіка затремтіли. Після четвертого він так кричав, що аж посинів, а очі в нього блищали, як у божевільного. Він намилив ліву щоку, а голив суху праву. Коли радіокоментатор застрочив: «Півень одібрав м'яча... передав Петросяну... той погнав до воріт гостей... передав Комарову... Удар! Ех, відбили. Всі наші поспішають на захист своїх воріт»,— Гарасим Хомич схопився на ноги і з криком: «Що це за Комаров? Нового купили... Слабаки, що ж ви робите? Ми ж вам дали квартири!..» — одпанахав собі праве вухо і кинувся до вікна.

— Я хотіла затримати Гарасима, та він збив мене і, хапаючи руками повітря, вискочив у вікно. Коли б він стояв на воротях, я певна...

— Це точно, — обурено підтвердив уповноважений, — слабаки! Їм з дитячим садком грати... — і замовк, згадавши, що ухиляється від суті справи.

Відповідаючи на питання оперуповноваженого — чи давно Гарасим Хомич захоплюється спортом, — Лариса Олексіївна розповіла, що одного разу на полюванні її чоловік побачив живого вовка і, щоб не дражнити звіра, кинув заряджену рушницю і побив якийсь рекорд з бігу. Останні п'ять років захоплюється футболом. Сам, правда, не грає, бо після того, як біг світ за очі від вовка, у нього задишка.

— Чому ж сьогодні ваш чоловік не пішов на стадіон? — суворо запитав уповноважений.

— Тому, що торік у вирішальному матчі лівий захисник харків'ян розбив моєму чоловікові окуляри, загиливши м'яча аж на двадцятий ряд трибун. Тепер він вважає, що краще боліти за наших футболістів, сидячи біля репродуктора. До того ж лікарі заборонили йому ходити на стадіон. Вони думали, що врятують його, але забули, що є радіоприймачі і репродуктори.

— Ясно, як божий день, — сказав уповноважений. — Але я мушу запитати вас, громадянко! Що ж це робиться? Що ж, по-вашому, міліція повинна устилати матрацами всі тротуари перед вікнами болільників?

— Вам смішки! — відповіла Лариса Олексіївна. — А я в день матчу місця собі не знаходжу, бо Гарасим бігає по квартирі, як навіжений, і все прогнози складає. Добре, що вам байдуже — програють чи виграють наші.

— Як ви смієте говорити таке! — обурився уповноважений. — Якби моя воля, я б перед воротями нашої команди поставив взвод міліції, — миша б не проскочила! За порушення правил треба було б оштрафувати вашого чоловіка але, зважаючи на те, що він болів за нашу команду, на перший раз попереджую.

Написавши протокола розслідування, оперуповноважений довго ламав голову над тим, як все-таки запобігти лихові. Можна було б перед вікнами болільників футбола встановити запобіжні сітки, але де ж їх стільки набереш? Так він нічого й не придумав.

Може, ви дасте пораду?

Вячеслав СРІБНИЙ.

м. Полтава.

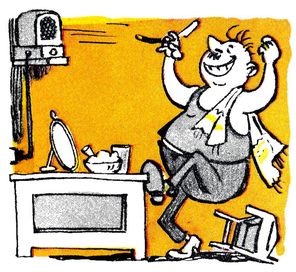

ПРО ТИЖНІ КОРОТКІ Й ДОВГІ

У т. Лучка — голови Тростянецького сільського споживчого товариства, Монастирського району, Тернопільської області, — дуже короткий тиждень. Він складається всього з двох днів. А куди ще п'ять поділися? Чому сільська крамниця майже весь час на замку? А ось чому:

1. Голова поїхав у район здавати виторг.
2. Повіз фінансовий звіт за минулий тиждень.
3. Одержує товари на базі.
4. Поїхав на базар виконувати план.
5. Викликали на засідання правління райспоживспілки, де обговорюється питання про краще обслуговування пайовиків.

От і виходить, що крамниця в Тростянці торгує лише два дні на тиждень. А колгоспники тимчасом змушені купувати сіль, мило та інше по сусідніх селах.

Зате у голови Монастириської райспоживспілки т. Голика, напевне, найдовший тиждень. Ще навесні пообіцяв він тростянецьким колгоспникам, що в селі через тиждень-два почнуть будувати крамницю, бо тепер вона міститься в маленькій непристосованій хатинці.

Цікаво: скільки триватиме голиківський тиждень? Адже розмови про будівництво почались п'ять років тому!..

НЕМА КЛУБУ, ОДНІ СТІНИ...

Ох, і раділа ж молодь села Любимівки, Синельниківського району на Дніпропетровщині!

Та й як було не радіти? Колгоспні збори артілі «Україна» вирішили клуб у селі будувати. І не сякий-такий клуб, а справжнісінький палац культури.

Було це в 1955 році.

І хоч нове приміщення росло далеко не так, як ото кажуть: «мов з води», молодь не втрачала надії. Та ось з'явився новий господар т. Кобринський — керуючий радгоспом «Україна» (радгосп тут виріс на базі колгоспу).

— Що? Клуб? Танцюльки влаштовувати? А працювати хто буде? Не допущу!

І не допустив.

Тепер не скачуть, а плачуть... півмільйона карбованців, витрачених на будівництво. А клубу, як не було, так і немає. Тільки стіни стоять.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ішов до їдальні, а потрапив до читальні!..

Мал. К. ЗАРУБИ

— Гляньте, гляньте, до нашого санаторію справжній хворий приїхав.

— Напевне, по блату.

НАРОДЖЕННЯ ПОЕТА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Куди вас несе?

— До приймальної комісії Спілки письменників.

Як доїти стелю

Помиляється той, хто думає, що стеля існує лише для того, щоб нам за комір не капало в дощову годину.

Для мудрого чоловіка стеля — невичерпне джерело. З неї, як відомо, цифри можна брати. І які завгодно цифри — малі, великі, з одним нулем і з багатьма нулями. Але й це ще не все. Останнім часом деякі дотепні хазяїни навчилися доїти стелі. І як доять! Аж гуде, аж луна йде. Цебромвідром ллється молоко у таких умільців, а вони тільки у звітах здоровенні цифри малюють: тисячі літрів молока заприбутковують. Доять без сіна, без пійла, без силосу. Тільки галасують:

— От ми! От план виконуємо!

Так добувають молочко у Мельниці-Подільському районі, Тернопільської області, голови колгоспів Демидасюк («Заповіт Ілліча»), Барабаш («Шляхом Сталіна»), Цибульський («Нове життя»), Бігун («Більшовик») та ще деякі — теж дуже хитромудрі доярі.

У їхніх звітах молоко через вінця ллється. А насправді...

— Де ж молоко оте дівається? — дивуються ті, що звіти приймають і з великою втіхою їх читають.

— Як то «де дівається»? — посміхаються голови-доярі. — Теляток ми чим напуваємо? Молочком! Ми для них нічого не шкодуємо...

А телятко що? Створіння німе, не розуміє ні бе, ні ме, звітів не читає, не відає й не знає, скільки чого їсть, скільки чого п'є...

Отак і зводять кінці з кінцями окозамилювачі...

Завод у бур'яні

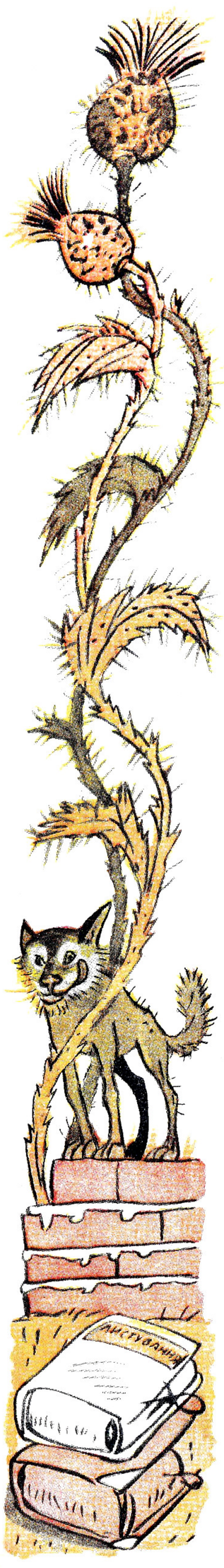

Чотири роки тому на пустирі глухому почали воздвигати Дніпропетровський бетонний завод.

Завод збудувати — це не те, що зліпити звичайну хату, вміння треба великого та й без грошей добрих нічого путнього не вийде. Але завод — діло вигідне: доки його будуєш — витрачаєшся, а збудував — бери назад затрачене з величезною доплатою.

Спочатку діло йшло, аж шуміло: за короткий час побудували різних будов і споруд на три мільйони карбованців. Першу чергу заводу збиралися пустити ще позаторік. Та несподівано те діло, що йшло, аж шуміло, заїло: будівникам перестали виділяти гроші, — а без грошей що зробиш?

Без грошей на тому місці, де так весело виростав завод, почав рости густий-прегустий бур'ян.

Два з половиною роки на будівництві панує тиша. Часом тільки хлопці-охоронці, які стережуть недороблене й недобудоване, заведуть пісню:

«Позаростали стежки-доріжки...»

Та й то не довго виспівують. Страшнувато! Є чутки, що в розкішних бур'янах бачили вовка. А це, як відомо, звір такий, що його самими піснями не нагодуєш... Служба, як бачите, у хлопців не зовсім безпечна, але зарплату одержують вони регулярно й своєчасно. Тому — терплять.

Як же це вийшло, що бур'ян переміг бетон?

Чи, може, трестові «Дніпровськпромбуд» той завод, як кажуть, «без надобності»?

Ні, трест без бетону дихати не може. Має він п'ять примітивних бетонних вузлів, але дуже непродуктивні, дуже неохочі на віддачу ті вузли, хоч і обслуговують їх триста робітників.

А бетонний завод з півстами робітників хіба ж так забезпечував би трест бетоном і залізобетонними виробами? Куди тим нещасним вузлам до заводу!

Звичайно, у Дніпропетровському раднаргоспі прекрасно розуміють, що морозити таке будівництво — нерозумно.

Знають це і виділили на продовження робіт всього 300 тисяч карбованців.

При такому живленні перша черга заводу стане до ладу не раніше, як через п'ять років.

Скільки коштів піде за цей час на ремонт бетонних вузлів, на утримання сторожів, на доробки й переробки того, що пропаде від холоду й спеки, від вітрів і дощів! У Держплані УРСР знають, що тримільйонні споруди в бур'янах «законсервувалися». Звідти начальник відділу будівельної індустрії т. Леличенко ще в травні цього року так відгукнувся:

«Кошти для закінчення в 1959 році будівництва зазначеного бетонного заводу вам необхідно одержати від раднаргоспу із асигнувань на розвиток будівельної індустрії».

Як гарно сказано! Наче не чорнилом, а медом писалося...

Тільки ж легко сказати «необхідно одержати». А як одержати?..

Листування про бетонний завод трест «Дніпровськпромбуд» зберігає у двох папках, важких, як бетонні брили.

Дуже хотілось би, щоб третьої папки не було.

В. СТЕЦЬ,
інженер Дніпропетровської контори Будбанку.

ЗАЗДРІСТЬ АНОНІМНИКА

Мал. А. БАЗИЛЕВИЧА

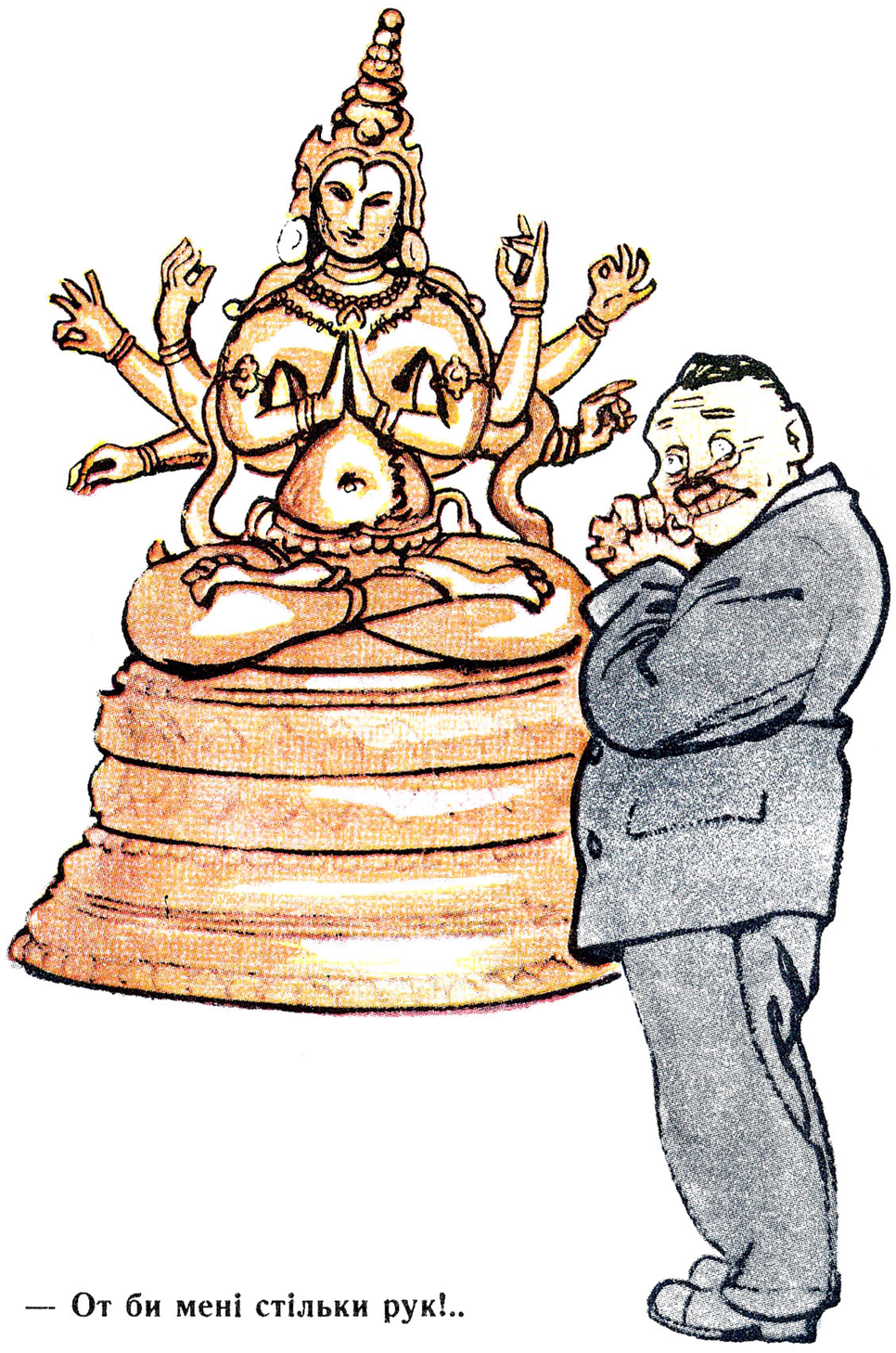

— От би мені стільки рук!..

Народні усмішки

ВОНА НЕ З ТИХ...

— Скільки вам років, Марусю? — запитали якось дівчину.

— Вісімнадцять.

— Але ж два роки тому ви говорили те саме.

— А я не з тих дівчат, що сьогодні кажуть одне, а завтра друге.

Повідомив І. ВОЗНИЙ.

с. Оришківці, Копичинського району, Тернопільської області.

УПЕРТИЙ ТРАКТОР

— Іване!

— Га?..

— Чого то твій трактор у кюветі боком лежить?

Іван, похитуючись, немов од вітру:

— Ото ж такий впертий... Я йому вправо руля, а він — вліво; я йому вліво, а він — вправо. Поповодив мене, клятий, доки й сам не звалився...

Повідомив Б. БІЛИК.
с. Волоська Балаклія, Шевченківського району, Харківської області.

НЕ ВСЕ ПОБИЛИ

Їхав якось п'яний шофер Максим з одним дядьком та й розбив машину. Шофер зостався коло машини, а дядько вернувся додому. Зустрів він у селі голову колгоспу і каже:

— Розбили ми, товаришу голово, машину.

— Що ж саме розбили?

— Розбили те, що світить; розбили те, що воду наливати; розбили й те, що зерно насипати.

— Що ж тоді лишилося?

— Лишилося тільки те кубло, де Максим сидить.

Надіслав автомеханік
М. І. СТАНІШЕВСЬКИЙ.
м. Жашків, Черкаської області.

«ДОБРЕ» ЖИТТЯ

Прийшла мати в гості до заміжньої дочки та й питає:

— Ну як, доню, тобі живеться тут?

— Добре, мамо, — відказує дочка. — Дрова не треба носити — самі за мною літають.

Повідомив Б. І. БОЙЧУК,
с. Грабівка, Перегінського району, Станіславської області.

ЖЕНИХ

Надумав старий холостяк у п'ятдесят років одружитися. Йому й порадили взяти вдову з сусіднього села Прийшов він до вдови та й почав говорити про одруження. А вдова і слухати не хоче:

— Що ви, що ви! У мене вже дочка на виданні!

А жених не розгубився та й каже:

— Тоді віддайте дочку!

Повідомив М. ЛОБОДА.
Сумська область, Середино-Будський район, с. Пигарівка.

ПРАВОСУДДЯ З ДОСТАВКОЮ ДОДОМУ

У місті Львові, на вулиці Коцюбинського проживало подружжя К. І ось чоловік не захотів проживати з жінкою. Ми не будемо заглиблюватися в ті причини, що спонукали його на повний розрив ланцюгів Гіменея. З свого боку ми можемо тільки сказати: «Бог йому судія!» Але оскільки справи про розлучення в божому суді не розглядаються, то поволеньки-поволеньки, через суди народні докотилася ця справа до Львівського обласного суду. А тут знову ж таки то те, то се — і розгляд справи відкладався собі та й відкладався. Нарешті, вирішено було розглянути цю справу 13 березня 1959 року.

І от, як на те, громадянка К. взяла та й захворіла. Отак-таки, не порадившись ні з ким, взяла собі захворіла і квит. У таких випадках судове засідання або відкладають, або справу розглядають без відповідача.

Але у Львівському обласному суді знайшлися дуже «чулі» люди. Вони не тільки пішли назустріч своїм клієнтам, вони до них на квартиру пішли. Досі судова практика знала тільки виїзні сесії суду. Львівські ж законники пішли далі, утворивши «вихідну» сесію суду з доставкою правосуддя додому.

«Вихідну» колегію обласного суду у складі головуючого Омельченка, народних засідателів Бірука та Моргуна і секретаря Роїк не зупинило ніщо. Ні те, що відповідачка перед цим надіслала судові довідку лікаря про стан її здоров'я, ні те, що вона не могла встати з ліжка, ні те, що вже був пізній вечір, ні те, що квартира К. мала дуже мало спільного з залою судових засідань.

Громадянка К. не була попереджена про візит високих гостей, а значить — не мала змоги виставити своїх свідків та запросити адвоката.

Додамо, що адвокат громадянина К. — т. Попова з'явилася, бо була попереджена про це незвичайне судове засідання.

Цілком зрозуміло, що відповідачка запротестувала і заявила судові відвід. Але жоден м'яз не ворухнувся на обличчях членів колегії. Відвід було енергійно відхилено, і судді розмістилися інтимним півколом біля ліжка громадянки К.

Судове засідання тривало години дві, а тоді суд пішов на нараду.

У всій цій процедурі було чимало умовностей і, м'яко висловлюючись, фамільярностей у поводженні з процесуальним кодексом...

Куди пішов радитися суд? За кодексом він мусив піти до нарадчої кімнати для збереження таємниці судової наради. А де тієї кімнати взяти, коли квартира К. складається з невеличкої кімнатки та кухоньки? Де ж радилися поважні законники: на кухні серед каструль та горшків чи для «збереження» таємниці змушені були вийти на сходи?

Десь біля півночі судова нарада скінчилася, суд повернувся до «залу», тобто знову розташувався інтимним півколом біля ліжка хворої і оголосив вирок.

Під ударами юридичного зубила остання ланка ланцюгів Гіменея луснула, і шлюб було розірвано. Тієї ночі Львівська обласна Феміда могла спокійно спати, чого аж ніяк не скажеш про громадянку К. Хвора жінка була до глибини душі обурена всією цією комедією. Не оцінила громадянка К. доставку правосуддя додому, поскаржилася до Верховного суду УРСР.

Верховний суд розібрався у справі. Законність відновлено, і фактів для фейлетона наче більше немає. Але сам головуючий тієї знаменитої колегії суддів-надомників т. Омельченко виявився до того люб'язним, що підкинув нам ще кілька фактів.

У своїй відповіді на окрему ухвалу Верховного суду він довго і нудно доводить, що по суті майже не було ніяких порушень. І стан у хворої не такий вже тяжкий був... (Бачите, не марила і на стіни не дерлася). І час не пізній... (Не три і не чотири години ночі, чого тут ображатися?)

Але коли доходить справа до того пункту, де сказано про порушення принципу прилюдності (такі справи треба розглядати не за зачиненими дверима, а прилюдно), Омельченко стає в позу глибоко ображеного.

— Як!? — вигукує він. — Адже судовий «зал» був переповнений! На суді була присутня племінниця громадянки К.

От здорово! Чи тримала та племінниця на колінах кішку для створення ілюзії масовості, Омельченко нічого не згадує. Він тільки переконує Верховний суд, що племінниця громадянки К. не мала ніяких претензій до складу суду.

А найбільше пишається Омельченко тим фактом, що «судове засідання проходило у спокійній обстановці».

Ми змушені його розчарувати. Звичайно, коли ліжко хворої жінки оточують шестеро здорових членів судової колегії, то, хоч-не-хоч, створиться спокійна обстановка, бо хвора людина не в силі виштовхати за двері здорових.

Але коли т. Омельченко і члени очолюваної ним колегії і надалі будуть доставляти правосуддя додому людям, які цього не просять, то можна їм гарантувати безліч неприємностей.

Клієнти трапляються темпераментні і здорові фізично, а сходи у квартирах бувають круті і недостатньо освітлені.

Так що краще утриматися і розбирати судові справи там, де слід, і тоді, коли слід.

К. ДІДЕНКО.
Б. МИКОЛАЄНКО.

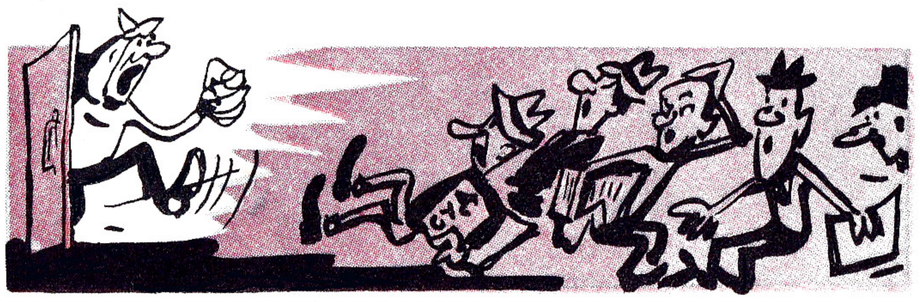

Безкінечна історія

Одружився дурний, узяв біснувату,
Та зчинили бійку-гвалт на весь двір і хату:
Чоловік схопив дрючок, а жона качалку,
Опівночі почали звичну перепалку.
В печінках уже сидять безкінечні чвари,—
Вісім діб сусід не спить, став чорніший хмари!
Чоловік товче горшки, жінка в двері грюка,
Він кричить одно: «Розвод!» А вона: «Розлука!»
Тільки й згоди, тільки й чуть: «Разом жить не буду!»
І пішло подружжя те у район до суду!
Розлучити б їх, та ба! Почали мирити,
Почали сім'ю «вкріплять», вчить на світі жити!..
Помирився дурний, узяв біснувату
І новий зчинили гвалт на весь двір і хату!
Чоловік схопив дрючок, а жона качалку,
Опівночі почали звичну перепалку:
В печінках уже сидять безкінечні чвари, —
Вісім діб сусід не спить, став чорніший хмари!
Чоловік товче горшки, жінка в двері грюка,
Він кричить одно: «Розвод!» А вона: «Розлука!»
Тільки й згоди, тільки й чуть: «Разом жить не буду!»
І пішло подружжя те у район до суду!
Розлучити б їх, та ба! Почали мирити,
Почали сім'ю «вкріплять», вчить на світі жити!...
І т. д. без кінця.

Микола ЯРОВИЙ.

Аденауер взяв назад свою згоду балотуватися на пост президента Німецької Федеративної Республіки.

Мал. Л. КАПЛАНА

Аденауер. — Доля віщує мені зостатися на посту канцлера.

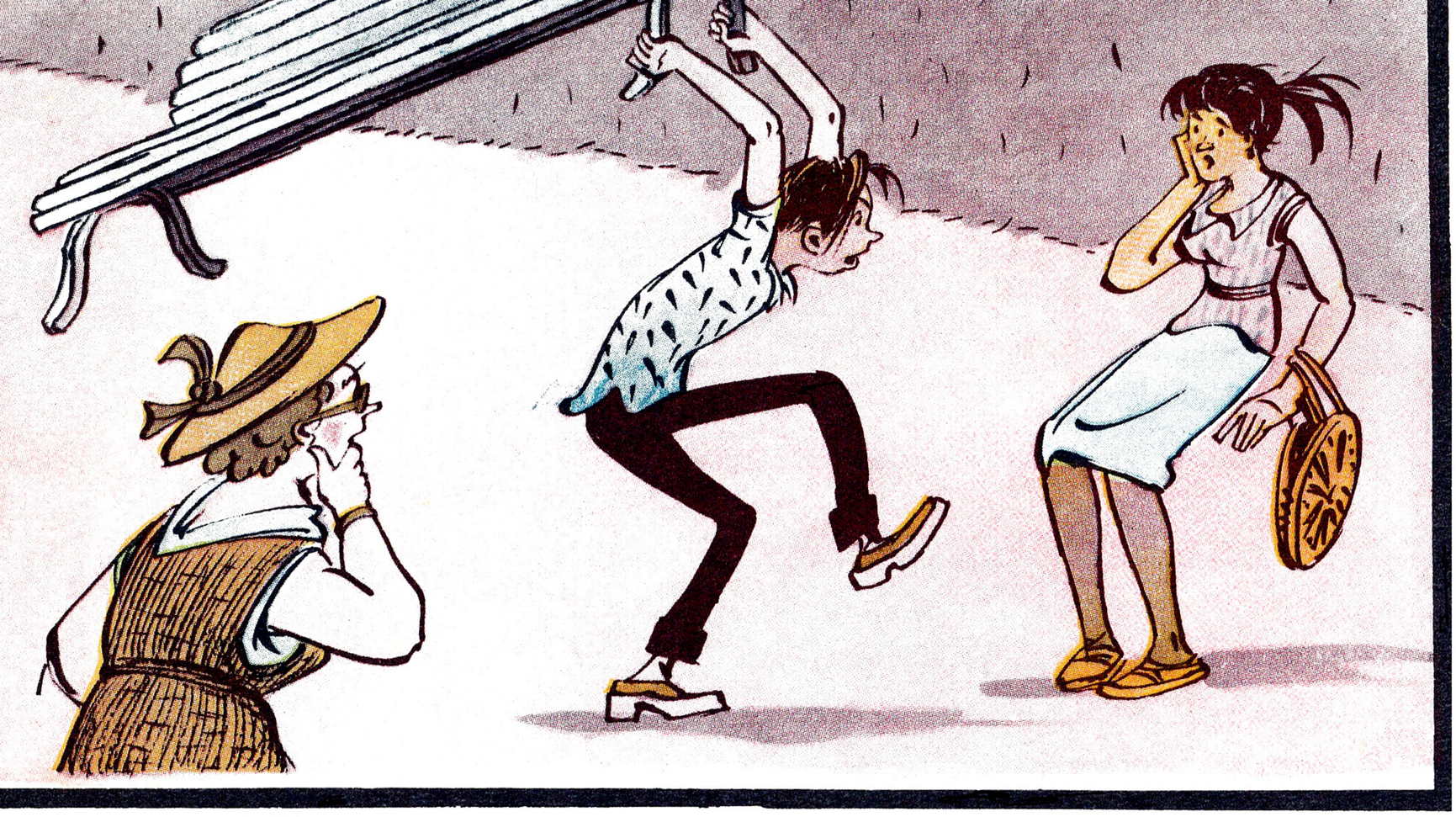

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ВАЖКА РОБОТА

— Обережно, синочку, не підвередься!..

●

КРИЖАНА ЛЮДИНА

Є в м. Станіславі установа по ремонту холодильного устаткування, що носить гучну назву «Ремонтно-монтажний рекламний комбінат «Укрторгмонтаж». Очолює той комбінат т. Денисюк. А від того Денисюка в найбільшу спеку лютим холодом віє. До чого не торкнеться— все на кригу перетворює.

Ще у квітні цього року т. Денисюк повинен був пустити в дію холодильник Коломийського центрального ринку, але примудрився його так захолодити, що вже й серпень, а від холодильника ні холодно, ні жарко.

Єдине, до чого т. Денисюк теплом дише, — це грошики.

Тут уже не закинете т. Денисюку, що він повільно діє.

Ще на початку липня поквапився він одержати від замовця 1600 карбованців і хоч би тобі очима кліпнув.

Кілька разів дирекція ринку нагадувала т. Денисюку і про угоду, ним же підписану, і про гроші — та він мов не чує.

Сказано — крижана людина!

Дуже перче!

Вітає тебе старий знайомий — А. І. Польський. Той самий, що торік уже гостював на твоїх сторінках.

Торік тобі повідомили, що начальник механічного цеху Новоград-Волинського (Житомирщина) машинобудівного заводу т. Польський, зваживши на критику, кинув пити. Так написано у повідомленні. А от як він кинув пити на ділі. Оце недавно чи то сп'яну, чи з похмілля він накинувся на мене у заводському медпункті і почав душити. Спасибі робітникам ливарного цеху — врятували. Схопили Польського, зв'язали, кинули на вантажну автомашину і вивезли геть з заводської території.

Одверто кажучи, заводському колективу вже набридли п'яні витівки А. І. Польського. Завком профспілки виніс було рішення про те, що цього п'яндигу слід зняти з посади начальника цеху. Та що з того, коли директор заводу т. Лісовий каже — ні!

За спиною т. Лісового наші п'янички почувають себе, як за кам'яною стіною.

Може б, ти, Перче, колупнув цю непробивну стіну?

М. АХТИРЦЕВ,
формувальник машинобудівного заводу.

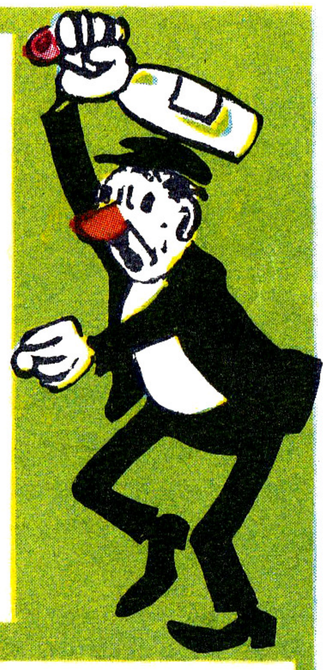

Доводимо до твого відома, що з ласки директора радгоспу «Ставки» т. Михайлова споживачі продукції радгоспу — молока — активно включилися в кампанію по видобуванню вугілля.

Молоко, що його поставляє цей радгосп до їдальні залізничного училища, має жирність 2,9% замість 3,2% за нормою і підвищену кислотність. Крім того, у завжди неопечатаних бідонах з молоком частенько на дні знаходять шматки вугілля. Про це свідчить акт червоноліманської санепідстанції. «Молоко синє, — написано в акті, — забруднене вугіллям. При переливанні молока на дні бідона виявили шматки вугілля». Про це свідчать і скарги споживачів.

Краще було б, Перче, щоб вугілля, як і раніше, добувалося на шахтах. А з бідонів, що надходять з радгоспу «Ставки», ми хотіли б добувати звичайне молоко: свіже, хороше, чисте!

СПОЖИВАЧІ.

Сталінська область.

Усі тебе просять: приїдь до нас, та приїдь... А ми тебе просимо — не приїжджай до нас у Ровно влітку, бо зле тобі буде.

Спека... Захочеться відпочити, викупатися, прийдеш до нашої річки Усті, а тут тобі суцільні неприємності.

Маємо поганенький пляж, але він зовсім невпорядкований. Річка біля пляжу не розчищена і ходять люди по коліна у муляці.

Ще одне лихо: вода — як нафта! Дуже забруднює її Новоздолбунівський цементний завод. Та й у самому місті багато нечистот у річку йде. Хто викупається — зразу ж у баню біжить.

Місцеві жартівники перейменували річку Устю в річку Чорну. Дивно тільки, що керівники міськради щодня на ту Чорну річку дивляться і не червоніють.

Ів. ВОЗНЮК.

м. Ровно.

КОЛИ КОНТОРА ПРОКИДАЮТЬСЯ МЕРТВІ...

КОНТОРА

Похорон був би ще пишніший, якби хтось подбав про музику. Але музики не було. Були лише промови — запальні, зворушливі.

— Що ми, товариші, знаємо про покійницю? — виступив перший промовець. — Ми знаємо, що її звали Контора — Вінницька міська контора по заготівлі вторинної сировини. Ми знаємо також, що ця контора робила: вона щось заготовляла. Дехто, може, цікавиться, що саме заготовляла ця контора. І про це не гріх згадати зараз, в цю сумну хвилину, коли ми проводжаємо покійницю в останню путь. Контора, за планом, щороку заготовляла 325 тонн ганчірок. Я, пробачте, сказав «заготовляла», але це не зовсім точно сказано. Контора вивозила ганчірки: 200 тонн готових, запакованих — з фабрики ім. Володарського, інші 125 тонн — з швейних майстерень міста. Контора, крім того, ще збирала, чи то пак забирала 200 тонн кісток з Вінницького м'ясокомбінату і 90 тонн гуми — з гаражів міста... Коротше, заготівельний оборот контори становив на рік 386 тисяч карбованців, а фонд зарплати — 300 тисяч. До цього треба додати ще кілька десятків тисяч карбованців прогресивки. Одне слово, працівники контори, якщо можна так висловитися, з'їдали все те, що заготовляли. І от вам, товариші, результат: контора, пробачте на слові, врізала дуба...

За першим промовцем виступив другий, за ним — третій. Останнім узяв слово голова облспоживспілки т. Гаврилюк. Він оголосив постанову № 139 правління Вінницької облспоживспілки від 6 березня 1959 року.

«На виконання, — читав він, — постанов правління Центроспілки від 20 січня 1959 року та Укоопспілки від 14 лютого 1959 року правління облспоживспілки постановляє: ліквідувати міську заготівельну контору заготуправління по заготівлі вторинної сировини, як паралельно діючу організацію... Передати всі функції по заготівлі та переробці вторинної сировини у м. Вінниці заготконторі Вінницької райспоживспілки... Строк передачі — 10 березня 1959 року...»

Далі голова облспоживспілки сказав ще щось про приймальні та здавальні акти, але слів його вже не було чути. Їх заглушив плач трьох невтішних керівників ліквідованої контори тт. Штрафуна, Сонскіса і Духовного. Вони без кінця рвали на собі волосся, тужили, побивалися день і ніч і, нарешті, знесилившись од невтішного горя, вдарили телеграму в Київ. Одну. Потім — ще і ще...

Місяць минув, а вони все ридали і справ не здавали.

Другий минув, третій... Інші, можливо, вже забули б про покійницю, а відставні керівники ліквідованої контори — ні. Вони все ще побивалися за нею.

І сталося чудо. Плач той почув хтось угорі, і раптом покійниця воскресла!

Воскресла і негайно ж дала знати про це світові, почепивши свою стару, прибиту пилом вивіску: «Вінницька міська заготівельна контора».

Як же це сталося?

А дуже просто. Виявляється, когось з керівних працівників Укоопспілки зворушили ридання невтішних утриманців колишньої контори.

І хтось з керівників Укоопспілки, розчулившись, дав команду: міську заготівельну контору воскресити.

Хай, мовляв, живе і пасеться... На широкій кооперативній ниві корму вистачить на всіх,— у тому числі і для трутнів.

І от знову у Вінниці на Тяжиловському шосе, коло районної заготівельної контори, красується вивіска: «Міська заготконтора».

Знову там скриплять перами Штрафун, Сонскіс, Духовний та іже з ними.

Діла, з усього видно, там ідуть. Контора пише...

М. МАЛЯРЕНКО

м. Вінниця.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

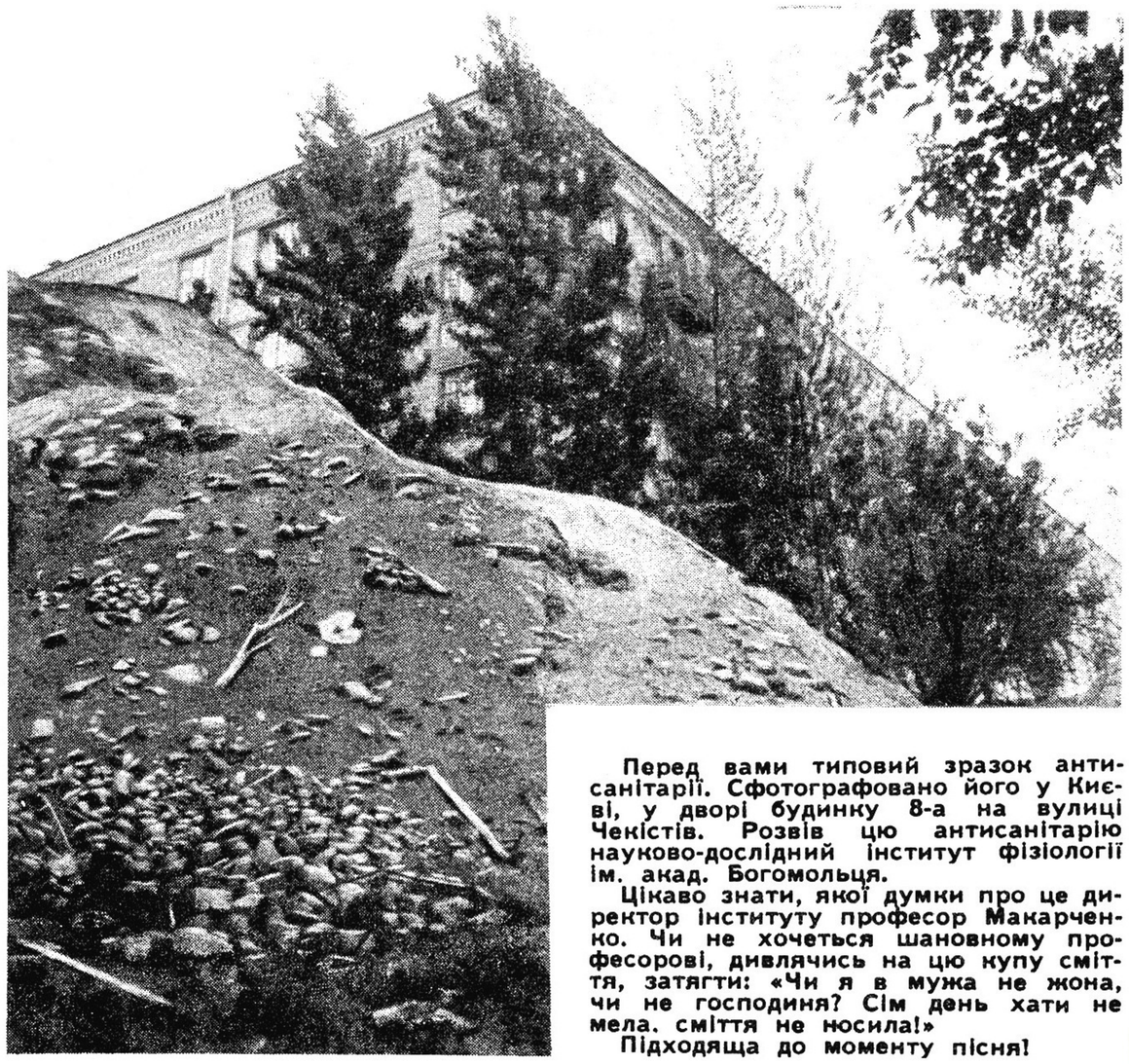

Перед вами типовий зразок антисанітарії. Сфотографовано його у Києві, у дворі будинку 8-а на вулиці Чекістів. Розвів цю антисанітарію науково-дослідний інститут фізіології ім. акад. Богомольця.

Цікаво знати, якої думки про це директор інституту професор Макарченко. Чи не хочеться шановному професорові, дивлячись на цю купу сміття, затягти: «Чи я в мужа не жона, чи не господиня? Сім день хати не мела, сміття не носила!»

Підходяща до моменту пісня!

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО:

...найдовше ремонтують автомобілі на Хмельницькому авторемонтному заводі. Цікаво, що замовники, як це було з Костопільським (Ровенська область) будівельним комбінатом, змушені чекати рік, щоб дізнатися, що їхні автомашини не відремонтовано.

...в районі станції Овруч (Житомирська область) створено заповідник для браконьєрів. У лісових масивах ніхто ще пальцем не зачепив жодного браконьєра. Варварське винищення диких кіз та лосів триває круглий рік.

...начальник Жовтневого «Сільенерго» (селище Жовтневе, Миколаївської області) А. М. Дубовкін збудував собі дім силами робітників керованої ним організації. Інтерес викликає той факт, що на будівельні роботи Дубовкін не витратив жодної копійки. Працівники «Сільенерго» будували Дубовкіну дім у робочий час і платила їм за це держава.

Мал. БЕ-ША

— Скажи батькові, хай сам по горілку приходить.

— При чому тут батько?! Я для себе!

Запізнилися

Щоденник він протер до дірки,
Бо двійка в нього там була.
Старанно вивів він п'ятірку,
Поправив тим свої діла.

Гримів удома татків бас:
— Чекай, до тебе доберусь я!
— Та він же ще дитя у нас... —
Над сином бідкалась матуся.

Синок напився в ресторані,
Побив десь вікна і за те
У центрі міста ранком раннім
Мітлою вулицю мете.

Гримить татусів грізний бас:
— Чекай, до тебе доберусь я!
— Та він же ще дитя у нас... —
Знов побивається матуся.

Синочок, здоровило вже,
Сусідську дівчину знеславив.
Комусь під ребра дав ножем,
Потрапив на підсудних лаву.

Гримів у гніві татків бас:
— Почну виховувать синашу!
Та прокурор промовив:
— Зась!
Тепер дозвольте нам, папашо...

М. БІЛЕЦЬКИЙ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У листі, надрукованому в № 3 журналу, писалося про те, що в с. Грузькому на Сумщині є два колгоспи й немає жодного клубу, бо керівники колгоспів ніяк не домовляться, кому першому починати будувати клуб.

Партійні збори об'єднаного колгоспу «Дружба» зобов'язали голову правління т. Козленка розпочати будівництво клубу в цьому році. Правління виділило на будівництво 100 тисяч карбованців.

★ «Одиниці з мінусом» — так звався фейлетон, надрукований в № 7 журналу. У фейлетоні йшлося про те, що окремі працівники Глухівського маслозаводу (Сумська область) зловживають службовим становищем і розкрадають заводську продукцію.

Начальник управління м'ясо-молочної промисловості Харківського раднаргоспу т. Шульга повідомив редакцію, що факти, наведені у фейлетоні, ствердились. Головний інженер заводу Великогородський, майстер маслоцеху П'ятницька та ряд інших осіб зняті з роботи і притягнуті до судової відповідальності.

На директора маслозаводу Юрченка накладено суворе партійне стягнення.

★ Про бюрократичну тяганину, допущену працівниками Луганського облсоцзабезу при розгляді заяви інваліда Вітчизняної війни т. Гузєєва О. Ю., писалося у фейлетоні «Ходіння за шматком залізяки». (№ 8 журналу).

Фейлетона було обговорено на партійних зборах та виробничій нараді працівників облсоцзабезу. За бюрократичну тяганину на в. о. завідуючого сектором трудовлаштування т. Клименка і завгоспа т. Михненка накладено дисциплінарні стягнення.

РЕПЛІКА ПО ПЕРАХ

ЗЛІВА НАПРАВО...

На будівництві каналу Північний Донець—Донбас виходить газета «На будові». І хоч ця газета не гумористична, проте часто смішить своїх читачів.

Якось у ній було написано:

«...поніс свої води Північний Донець із Кочетока на Печеніги».

Помах пера — і річка повернула свої води назад! Адже всім відомо, що Печеніги лежать по течії річки вище Кочетока.

А в газеті № 52 редакція зробила дивні перетворення. На третій сторінці вміщено фото дівчат. А підписано під ним таке:

«Кращі механізатори БМУ-13 (зліва направо) М. Моісеєнко, В. Первомайський, І. Саламатін, В. Желуденко, І. Пареньков, О. Самойлов».

А на четвертій сторінці вміщено фото кращих виробничників Батманівського бетонного заводу. Всі чоловіки. А підпис (знову ж таки зліва направо) каже, що серед них є Н. Матюхіна, Є. Дебела, Є. Ахтирська.

Не знаємо, як редактор Ю. Лебеденко читає свою газету — зліва направо чи справа наліво, але видно, що читає він її поверхово.

«ДІАБАЗОВІ БРИЛІ»

Діабаз — це твердий камінь. Ним мостять шляхи.

Бриль — це бриль, солом'яна шляпа.

А що таке «діабазові брилі»?

Таку загадку поставила перед своїми читачами луганська обласна комсомольська газета «Молода гвардія». У № 73 (982) під фото вони прочитали такий підпис: «Автосамоскиди скидають у річку діабазові брилі».

Смішно? Смішно! Річку якимись чудернацькими брилями перекривають, замість того, щоб перекривати її б р и л а м и.

От що може наробити одна літера!

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

Сердечне ставлення до зеленого друга.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 16 (411) (на украинском языке). Підписано до друку 4.VIII. 1959 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 17036. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 4156. Тираж 225 000 прим.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. БЕ-ША

Кількість безробітних у США сягає 5 мільйонів чол. **(З газет).**

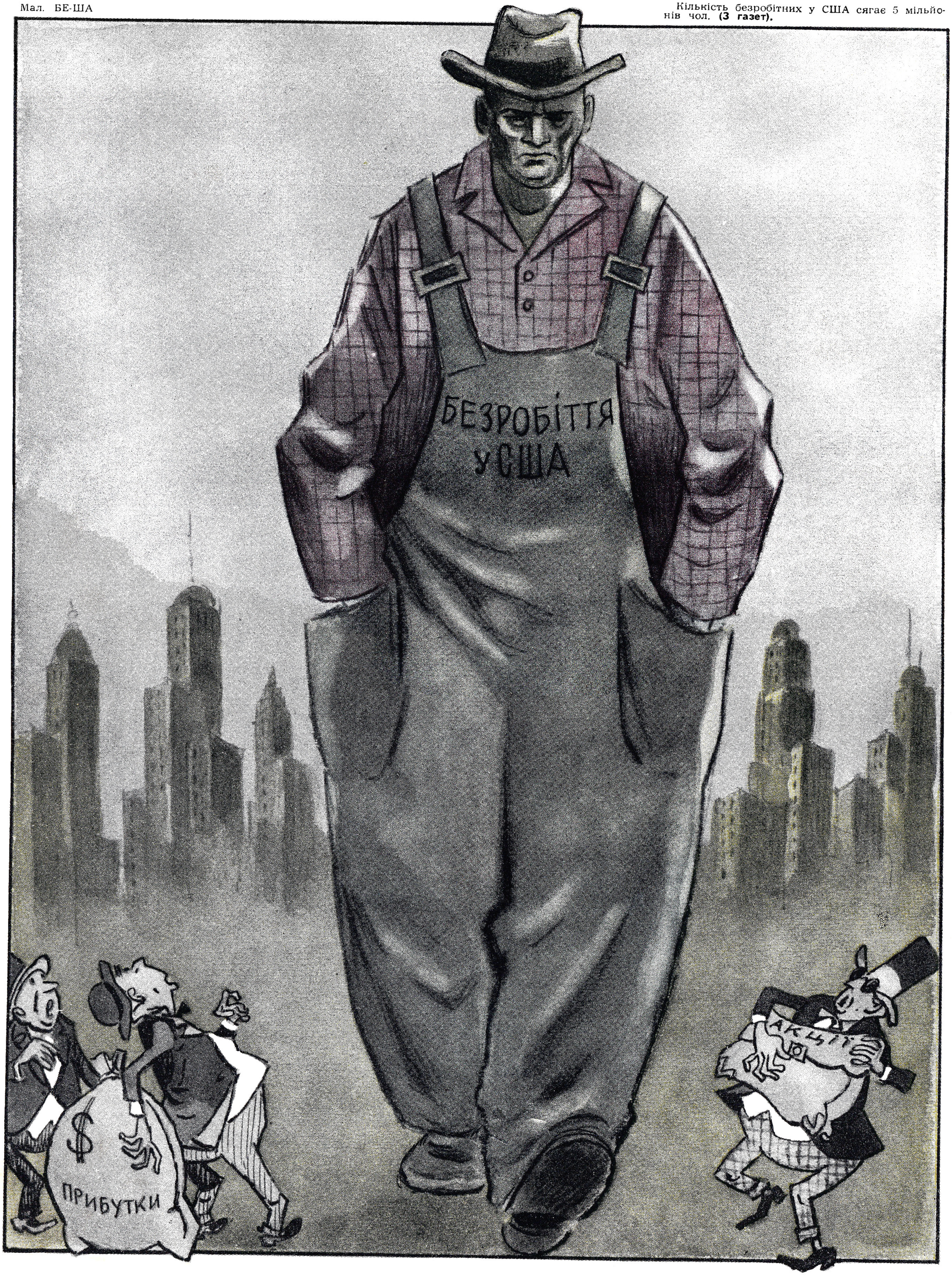

ГУЛЛІВЕР У США.